

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstthinget. № 152.

49de Møde.

Torsdagen den 18de April.

(Fortf.)

Kierkegaard (fortsat): De have ikke blot, som den ærede Forsamling vil vide, havt den sære Lykke, at, medens de andre varede kun en Menneſkealder, i det Høieste 40 Aar, saa har denne domineret fra 1799, — som ſagt, om jeg mindes ret — og indtil denne Dag, alſaa indtil midt i det følgende Aarhundrede. Den er ikke bliven paatvungen, — det være langtfra, det var ingenlunde Valles Mening, og det er heller ikke ſteet, — men den har ſtaaet under megen Begunſtigelse fra Regjerings Side, hvortil jeg iſær regner det, at, naar man eengang har valgt den og prøvet den, ſaa maa man ikke gaae tilbage til nogen af de andre; thi det er egentlig det afgjørende. Og ſaaledes har den lidt efter lidt udbredt ſig over den allerſtørſte Deel af vort Fædreland. Til een af diſſe 4 Pſalmebøger alſaa vender den Ungdom tilbage, ſom, medens den gif til Præſten, har ſaaet Dre for andre Løner og andre Sager end dem, der indeholdes i den ſidſte og meeſt udbredte; og ſom paa den anden Side ogſaa har ſaaet Dre for en Fiinhed og en Udvikling i Sproget, ſom naturligtviis ikke kan findes i de 3 foregaaende, allermindſt i den 1 $\frac{1}{2}$ Aarhundrede gamle Kingofke, ſom næſt den evangeliſke turde være den meeſt udbredte her i Danmark. Det er Lingenes hiſtoriske Forhold, ſaaledes ſom jeg i Korthed ſeer mig iſtand til at karakteriſere det her, og jeg troer viſnok, at hvem der vil tænke tilbage paa, og vil betragte det berørte Ungdommens Anliggende, han vil finde, at ethvert Aar det kan komme tidligere, at der gjøres en Forandring i ſaa Henſeende, ethvert Aar det kan komme tidligere, at der ſteer et Skridt til, at hvad en alvorlig Præſt vil lade ſin Ungdom lære af Pſalmerne, ſkal den ikke nødes til at

glemme, ſaaſnart de ere blevne modne Medlemmer af Menigheden, ethvert ſaadant Aar vil være en ſtor, en ſand, en rigtig aandelig Gevinſt for vort Fædreland.

Nu er det rigtignok ſandt, det er ikke blot ved Conſirmanunderviisningen; man har taget ſig Friheder; den er tagen, hvad Pſalmefangen angaaer, endnu paa mange andre Maader, i mange andre Forhold, ſaa at det er mig bitterligt, at der blandt Andet mange Steder bruges Tillæg, ſom aldeles ikke ere autoriferede. Og jeg ſkal ikke dølgje det, at under den ſidſt hebengangne Konges Regjering, under hvilken jeg alene har været Præſt, da gif Tvangen mig ogſaa tilſidſt ſaa nær, at jeg brugte ſaadanne Tillæg ved Julen, ved Paafſten og ved Pintsen, og derhos, fordi jeg alligevel er en Gader af Selvtægt og det paa enhver Grund, ſelv naar det ſkal være for den nødvendige Lands-Friheds Skyld, indgav et Andragende til Hans Majeſtæt, hvori jeg udtryffeligt fortalte ham, hvad jeg havde gjort, og had, efter hvad Menigheden havde givet mig Fuldmagt til, om Tilladelse til at blive ved at gjøre det fremdeles. Det er ikke blevet beſvaret, fordi Kongen døde, førend der kunde komme Svar derpaa. Der er alſaa, ſom ſagt, mange Steder, hvor man ved Selvtægt er i Beſiddelse af noget gunſtigere Forhold i ſaa Henſeende. Men jeg troer, at Thinget vil være enigt med mig om, at Selvtægt er ikke den rette Maade, hvorpaa Friheden ſkal komme, og at der er en ganſke anden Beſtignelse ved, naar man kan efter Fædrelandets Love gjøre det, hvad man føler ſig kaldet og aandeligt ſtærkt opfordret til, end naar man ſkal gjøre det halvoeis med en ond Samvittighed, og ialtfald udfat for borgerlig Baatale af ſine Forefatte i ſaa Henſeende. Og vilde Noget mere: Ja, den Ungdom virker du og andre Præſter maaffee ſaaledes paa, at I ſaae den til at ſee Sagen i Gders Lys; men Folket i